

Arrest

nr. 36 897 van 11 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, hem ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en van Avaarse etnische origine te zijn.

Op 8 augustus 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 23 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 23 augustus 2006 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 24 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 24 oktober 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 februari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, bij arrest nr. 23 544.

Op 7 april 2009 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en zijn twee kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze procedure is nog steeds hangende.

Op 9 april 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

Op 20 augustus 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 08.08.2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 28.10.2008 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen enerzijds betrokkenes verklaringen en anderzijds de verklaringen van de andere leden van zijn gezin over de persoonlijke vervolgingsproblemen van zijn gezin; betrokkene op 20.08.2009 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich nog reeds beroept op de motieven die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangebracht; de nieuwe elementen die betrokkene aanhaalt zaken zijn die in oorzakelijk verband staan met deze feiten; de convocatie het gevolg zou zijn van de door betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde feiten; destijds door het CGVS en de RVV geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze feiten, kan ook aan de nieuwe elementen die betrokkene naar voren brengt geen geloof gehecht worden; betrokkene voorts 15 verklaringen van kennissen aanbrengt om te bevestigen dat hij daadwerkelijk lid is van hun gemeenschap; zijn lidmaatschap van hun gemeenschap niet in vraag werd gesteld; dat het CGVS enkel stelde dat ‘Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten. In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden’; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing meldt dat de nieuwe elementen die hij aanhaalt zaken zijn die in oorzakelijk verband staan met de feiten die tijdens de eerste asielaanvraag werden aangehaald en dat de bestreden beslissing verder stelt dat, aangezien er destijds door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze feiten, ook aan de nieuwe elementen geen geloof kan gehecht worden. Verzoeker meent dat de nieuwe elementen die hij naar voren brengt zijn relaas zoals hij dat van bij aanvang van de asielprocedure heeft gebracht, staven. Hij vindt het verder belangrijk op te merken dat de nieuwe elementen coherent zijn met zijn asielrelaas en dat de echtheid van deze nieuwe elementen niet betwist wordt door de verwerende partij. Verzoeker citeert een deel van de motivering van de bestreden beslissing als volgt:

“dat het CGVS enkel stelde dat ‘Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten. In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden”

Verzoeker stelt dat niettegenstaande het feit dat men erkent dat in casu een individuele verdere beoordeling noodzakelijk is, de nieuwe elementen, die nochtans als ‘nieuwe’ elementen worden erkend, compleet terzijde worden geschoven. Dat het feit dat de convocatie het gevolg zou zijn van de door verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde feiten en de 15 verklaringen van kennissen die hij aanbrengt om te bevestigen dat hij daadwerkelijk lid is van de geloofsgemeenschap, niet verder worden onderzocht omdat er *‘geen geloof kon gehecht worden aan de feiten aangehaald in de eerste asielaanvraag’*. Dat het nochtans precies aan de verwerende partij toekomt om de feiten opnieuw te onderzoeken in het licht van de nieuwe elementen. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij geen geldige motivering voor haar weigering geeft.

Als repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij erkent verzoeker dat hij in een eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hij stelt nog dat de nieuwe gegevens die hij bijbracht voldoen aan alle vereisten, met name dat ze nieuw zijn en door verzoeker niet eerder konden worden bijgebracht alsook dat ze relevant zijn. Verzoeker meent dat de nieuwe gegevens die hij bijbracht niet correct werden beoordeeld om de redenen aangehaald in zijn verzoekschrift.

Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem

betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zoals hij erkent in zijn repliekmemoire. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker volgend document voor:

- Convocatie van rechtbank van Astrakhan, distrikt Kirovsky van 16 december 2008

In de bestreden beslissing wordt de convocatie niet aanvaard als nieuw element met het motief:

“betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn; uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich nog reeds beroept op de motieven die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangebracht; de nieuwe elementen die betrokkene aanhaalt zaken zijn die in oorzakelijk verband staan met deze feiten; de convocatie het gevolg zou zijn van de door betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde feiten; destijds door het CGVS en de RVV geoordeeld werd dat er geen geloof kon

gehecht worden aan deze feiten, kan ook aan de nieuwe elementen die betrokkene naar voren brengt geen geloof gehecht worden”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de nieuwe elementen die hij aanbrengt zijn relaas, zoals hij dat van bij aanvang van de asielprocedure heeft gebracht, staven. Hij vindt het belangrijk op te merken dat de nieuwe elementen coherent zijn met zijn asielrelaas en dat de echtheid van deze elementen niet betwist wordt door de verwerende partij. Verder meent verzoeker dat de nieuwe elementen, die als nieuwe elementen worden erkend terzijde worden geschoven niettegenstaande het feit dat men erkent dat er in casu een individuele beoordeling nodig is. Hij stelt dat de convocatie, die het gevolg zou zijn van de door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde feiten en de 15 verklaringen van de kennissen die bevestigen dat hij daadwerkelijk lid is van de geloofsgemeenschap, niet verder onderzocht worden omdat er *‘geen geloof kon gehecht worden aan de feiten aangehaald in de eerste asielaanvraag’*, terwijl het precies aan de verwerende partij toekomt de feiten opnieuw te onderzoeken in het licht van de nieuwe elementen. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing geen geldige motivering bevat voor een weigering.

Na grondige studie van het administratief dossier, meer bepaald van de tweede asielaanvraag, blijkt dat verzoeker stelt dat de situatie onveranderd is, dat zijn problematiek nog actueel is en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land. Ter staving van zijn problemen legt verzoeker een convocatie neer van de rechtbank van Astrakhan. Volgens de beschrijving uit het administratief dossier van dit document gaat het om een document dat werd opgemaakt op 16 december 2008. Verzoeker verklaart naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat dit document hem opdraagt zich aan te bieden bij het ministerie van Binnenlandse Zaken van Astrakhan op 23 december 2008.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker deze convocatie niet eerder kon bijbrengen, alsook wordt de echtheid van het document niet in vraag gesteld, zoals verzoeker terecht opmerkt. Zoals reeds gesteld, heeft het begrip “nieuwe gegevens” echter ook betrekking op de inhoud van de bewijsmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat, teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe elementen”, de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Betreffende de verklaringen/het relaas van verzoeker die zouden gestaafd worden door dit stuk, stelt de Raad vast dat hiermee feiten worden bedoeld die reeds werden behandeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en waarover de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen trouwens werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23 544 van 24 februari 2009. Zowel de Commissaris-generaal als de Raad stelden vast dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen die hij zou gekend hebben omwille van zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap. Evenwel brengt verzoeker nu een stuk bij waarvan hij stelt dat het coherent is met zijn asielrelaas, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij. Evenmin wordt de authenticiteit van dit stuk betwist, noch wordt gesteld dat verzoeker dit stuk eerder kon bijbrengen. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het loutere feit dat het nieuw stuk in oorzakelijk verband staat met de eerdere verklaringen van verzoeker, welke als ongeloofwaardig werden bevonden door de Commissaris-generaal en de Raad, tot gevolg heeft dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan dit stuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen ten aanzien van X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU